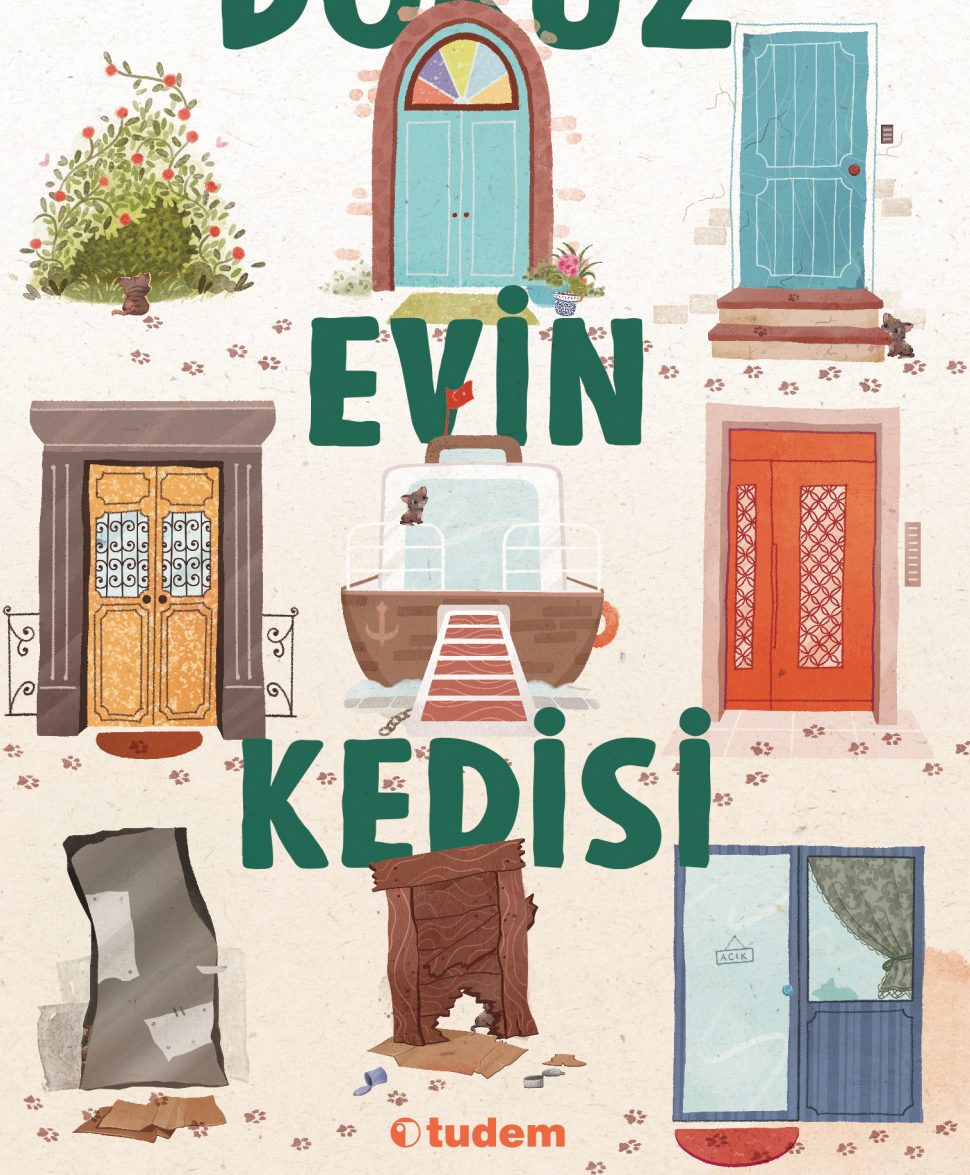

Koray Avcı akman

DOKUZ

EVİN

KEDİSİ

Koray Avcı akman

**DOKUZ EVİN
KEDİSİ**

DOKUZ EVİN KEDİSİ

© 2022, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Koray Avcı Çakman
RESİMLEYEN: Elif Sakallı
EDİTÖR: Burhan Düzçay
DÜZELTİ: Yağmur Yavaş Aydın
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 284 18 14

Birinci Baskı: Nisan 2022 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-649-9

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Koray Avcı akman

DOKUZ EVİN KEDİSİ

Henüz küçücük bir çocukken en yakın arkadaşımı kitaplar... Develer tellal idi, pireler berber; kâh güldüm, kâh düşündüm onlarla beraber. Tatillerde *Alice* beni *Harikalar Diyarı*'na davet ederdi. Göbeğini hoplata hoplata gülen tavşanla, yumurta adamla onun sayesinde tanıştım. Herkes uykudayken *Güliver* çalardı kapımı, "*Haydi Cüceler ve Devler Ülkesi*'ne!" derdi. Her kitap yeni bir serüvendi, her biri beni düş dünyalarında gezdirdi. Hiç terk etmedi beni hayal kahramanları; başucumda onlarla büyüdüm. Hâlâ en yakın arkadaşımıdır kitaplar. A bir de kediler, köpekler, çiçekler, kuşlar ve yıldızlar... Yazmayı da sevdim okumak kadar. Yazmak benim için gizemli bir yolculuğa çıkmak. Yazmak düş dünyasında kanat çırpamak...

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Şiir/Masal:

Yengeç Yazar, Dere Tepe Efsane, Masal Dolu Anadolu

Başvuru:

Cumhuriyetin İzinde (Toprak Işık ile)

Öykü:

Sahibini Arayan Keman, Gülen Sakız Ağacı, Bambaşka Bir Dünya
Dedemin Uçan Dairesi, Sıra Sana da Gelecek

Roman:

Nanni Küçük Farenin Büyük Maceraları
Yedikır'ın Kuşları, Hayal Küre, Almarpa'nın Gizemi
Keşif Kulübü-Türkiye'nin Kalbi Ankara, Bir Kitabın Macerası
Dokuz Evin Kedisi

Koray Avcı Çakman

Bölümler

Siz İnsanlar, Biz Kediler... 7

Özgürlük Mavisi ve Azbela... 25

Paspas ve İki Miyav Bir Hav... 60

Cadı ve Hokus Duvar... 75

Kedicik Aşağı, Kedicik Yukarı... 97

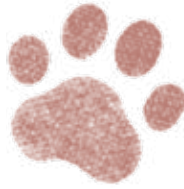
Kedilerin Kafka'sı ve Şipşak Abla... 112

Kedi Kapısı ve Zaman Ustası... 128

Size kalkık burunlu, ipek tüylü ya da altın renkli bir öykü anlatacağımı sanıyorsanız yanıyorsunuz. Bendeniz bir Siyam ya da şark kedisi değilim. Çikolata renkli tüylerim de yok. Bu, dokuz evin kedisinin öyküsü. Bu yüzden de dokuz ayrı adım var benim; dokuz evde, dokuz farklı şekilde çağrılırım.

Haydi, ne duruyorsunuz! Zarif kedi adımlarımın peşine takılın ve beni izleyin. Size bol sosis, ılık süt, sıcacık bir minder vadetmiyorum. Bazen tüylü bazen hüznünlü; tırmıklı mırıltılı, macera dolu bir hikâye bu!

Siz İnsanlar, Biz Kediler...

İnsanlar gördükleri görmedikleri, bildikleri bilmedikleri, uçan kaçan, yürüyen koşan her şeyi kategorilere ayırmayı çok sever. Biz kediler de bu işten payımıza düşeni fazlasıyla almışız. Onlara göre kediler meraklı, umursamaz, ürkek, cesur, evcil, yabani, uykucu ve hareketlidir. Oysa biz bunlardan daha fazlasıyız, çok daha fazlası!

Annem bana, “Sendeki özgürlük düşkünlüğü üç kediye yeter,” der ve benim için endişelenirdi. Çünkü her anne kedi gibi, o da güvenli olandan yanaydı. Güvenli olansa bir an evvel insanını bulup, ona kendini sevdirmekten ve yaşamın boyunca onun dizinin dibinden ayrılmamaktan geçiyordu.

Bir gün bana, “İnsan ailesinin bir parçası olursan sana yaş mama bile alırlar. Seni her gün okşayıp severler. Tüm gün bir minder üzerinde kıvrılıp uyuyabilirsin. Bir kedi için bundan daha muhteşem bir yaşam düşünülemez,” demişti.

Bu sözle onun muhteşem yaşam tanımıyla benimkinin ne kadar farklı olduğunu anlamıştım. Kardeşlerimse annemle aynı fikirdeydiler. Her üçü de çoktan sıcacık bir ev ve onları sevecek bir insan hayali kurmaya başlamıştı. Her ne kadar sokak kedisi de olsalar tüylerinin renklerine ve yüzlerindeki sevimli ifadeye bakılırsa, bu hayale kavuşmaları pek de zor görünmüyordu.

Onlardan yalnızca fikren değil, fiziken de farklıydım. Sıradan bir tekir bile değildim. Vücudum beneklerle kaplıydı. Yoo, beni sevimli bir hâle sokan dağılımı yoktu bunların. Aksine, acemi bir ressamın tuvale rastgele dağıttığı lekelere benziyorlardı. Annem sonraları bu hâlimle bir ev kedisi olarak kabul görmeyeceğimi, hayal kırıklığına uğrayacağımı düşünmüş olmalı ki bir sabah, “Ben gidiyorum,” dediğimde bana karşı çıkmadı.

“Dilerim yüreğinin miyavını bulursun tatlım.”

Yüreğimin miyavını bulmak! Bu söylediği hoşuma gitmişti ama bunu, yani onu bulduğumu nasıl anlayacaktım?

Annem soruma karşılık, “Bulunca anlarsın,” demekle yetindi.

Kararlı kedi adımlarımla aileme sokuldum. Kardeşlerimin, annemin yüzlerini, gözlerini sevgiyle yaladım. Annem ardım sıra uzun uzun miyavladı. Pek çok anlam yüklüydü bu miyavlarda.

“Seni özleyeceğim!”

“Kendine iyi bak!”

“Bizi unutma!”

“Mutlu ol!”

Arkamı dönersem gidemeyeceğimden korkuyordum. Doğup büyüdüğüm bahçeden caddeye doğru olanca hı-zımla koştum. Belirli bir rotam, gitmeyi planladığım bir yer yoktu. Patilerimin beni götürdüğü yöne doğru ilerliyordum.

Onu ilk kez o gün, eski model bir arabanın yanı başında gördüm. Orada öylece dikilmiş, duruyordu. Aslında ben onu değil de, o beni fark etmişti. Yumuşacıktı sesi... Bana bahçeye atılan eski bir minderi hatırlatmıştı. Kardeşlerimle o minderi günlerce patileyip durmuş, sonunda kumaşını yırtıp içindeki pamukları çıkarmayı başarmıştık. İşte o pamuklar gibiydi bu yaşlı hanımın sesi.

“Ne tatlı şeysin sen! Aç mısın? Gel bakalım benimle,” dedi.

Kedi ailemden yeni ayrıldığım için biraz buruktum. Aynı anda onlarca yumak beni sarıp sarmalasın, içimi ısıtsın istiyordum. Yoo, geri dönmeyecektim. Şimdi vazgeçersem bu cesareti bir daha bulamamaktan korkuyordum. Annem bize, doğduğundan beri hep aynı yerde yaşamış kedilerin hikâyelerini anlatırdı. Bu hikâyeler yıldızsız, kapkaranlık geceleri, tatsız tuzsuz yemekleri düşündürürdü bana. Ben o kediler gibi olmayacak, sokaklar boyu gezip yaşamı keşfe-decektim. Ama şu an bir kâşif için fazla açtım.

Karnımın gurultusunu dinledim ve bastonlu hanımın peşine takılıverdim. O yürüdükçe bastonu tık tık diye sesler çıkarıyordu. Birkaç adım atmıştı ki durdu ve sokağa baktı. Gözünü diktiği tarafta eski model arabadan başka bir şey yoktu. Az sonra yürümeye devam etti. Üç sokak sonra bir apartmanın önünde yine durdu. Bu kez çantasından bol şingirtılı bir anahtar demeti çıkarmıştı. Şak diye buldu doğru anahtarı, pat diye açiverdi kapıyı. Bense bir süre içeri girip girmemekte tereddüt ettim. Kimsenin kedisi olmak istemiyordum, kimsenin de benim insanım olmasını... Ama bu yaşlı hanım beni hapsedecek birine benzemiyordu. Peşi sıra içeri girdim.

Evi bahçe katındaydı. Pardösüsünü bile çıkarmadan bana biraz süt ısıtıp içine ekmek doğradı. Ben önüme koyulanı afiyetle mideme indirirken o da koltuğa oturmuş, gülümseyerek beni izliyordu. Süt kabımın boşaldığını görünce, oturduğu koltukta pat pat dizine vurdu. Beden diliyle, ‘kucağıma atla da seni seveyim’ diye yaptığı çağrıya kayıtsız kalamadım. Kucağına hoplayıp yerleşiverdim. Yaşlılıktan nemini yitirmiş kuru elleriyle uzun uzun okşadı beni.

Sevecen ve nazik olduğu kadar ilginç biriydi de. Eşyalarla konuşmayı ondan öğrendim. Piyanosuyla, koltuğuyla, masasıyla, perdesiyle, çiçekleriyle, plaklarıyla, kitaplarıyla konuşup dururdu. Tabii benimle de...

“Pembe kadillak dikkatimi çekmeseydi yürüyüp gidecektim sokaktan. Ama o kadillak bana gençliğimi hatırlattı.

O hâlde senin adın da Kadillak olsun. Hı, ne dersin?” Tüm bunları söyledikten sonra tıpkı bir genç kız gibi kıkırdadı.

“Kadillak, biliyor musun, bu evdeki neredeyse tüm eşyalar benden çok yaşlı. İnanmazsan hikâyelerini dinle...”

Kedi merakım kabarmıştı. Bıyıklarımı titretip kulaklarımı diktim, hazırım anlamında miyavladım ama o susuyordu.

“Ben değil eşyalar anlatacak. Onları dinle,” dedi yumuşacık sesiyle. O an onun bir kaçık olduğunu düşündüm. Bahçe kapısını açar açmaz hızla uzaklaşacaktım oradan. Ama o da ne! Az sonra... Derinlerden bir ses... Bu, bu piyanoydu!

*Tra la la, tra la la,
Enstrümanların kralı da denir bana,
Hiçbir solo çalgı yarışamaz gücümle,
Hepsi de hayran kalır sesime, ritmime,
Oradaydım, buradaydım ve tabii şuradaydım,
Durmadım, hep nota, akor çaldım,
Çaldım ve yaşadım,
Neler neler anlattım.*

*Tra la la, tra la la la,
Tam iki yüz elli yıldır yayılır ezgilerim coşkuyla.*

Piyanonun ardından büfe dile gelmesin mi! Ardından kitaplık, masa... Beni en şaşırtansa şömineydi. Konuşurken ara ara nefesi tıkanıyor, öksürüyordu.

“Dumandan... Bakma şimdilerde yanmadığıma... Eski-
den alev alev yanar, püfür püfür tüterdim.”

Yaşadıklarım hayal mi, gerçek mi tam olarak kestireme-

dim. Ama çok geçmeden alıştım bu duruma. Hatta öyle ki ben de onlarla konuşmaya başladım.

Geldiğimden beri kafamı kurcalayan soruyu bastona sordum:

“Yürümek için neden sana ihtiyaç duyuyor?”

“Onun bana ihtiyaç duyduğunu da nereden çıkardın dostum? Asıl benim ona ihtiyacım var. O olmasaydı sabah-tan akşama kadar bu duvara dayalı dururdum. O beni alıp dışarı çıkarıyor, gezmeye götürüyor.”

“Onun adı ne?”

Bu sorunun yanıtını ne baston, ne piyano ne de diğerleri biliyordu. Ama benim pes etmeye niyetim yoktu.

“İsimler önemlidir. Ona nasıl hitap ediyorsunuz?”

Piyano akortsuz bir sesle yanıtladı:

“Onunla konuştuğumuzu anlar, biz de onun konuştuğunu anlarız... Zaten bu eve çok kişi gelmez. Gelenler de bizimle konuşmaz.”

Şömine öksürdü. “Anne derler, anneanne derler, bazıları da hanım teyze der.”

Kitaplık araya girdi. “Eskiden ona çiçeğim, ömrü baha-rım derdi şey... O adam... Bak duvarlarda fotoğrafı var.”

Konuşurken sesi titriyordu. Yalnız duvarlar değil, evin her köşesi fotoğraflarla doluydu. Hepsinde de genç bir adamla genç bir hanım vardı. Kâh bir kır gezintisindeydiler kâh deniz kenarında. Pozlar değişse de yüzlerindeki neşe aynıydı. Dikkatli bakınca gözlerinin içi gülen bu genç hanımı tanıdım. Oydu! Zaman yüzüne çizgiler eklemekle

kalmamış, bakışındaki neşeyi de hüzne çevirmişti. Nasıl oluyorsa sanki gülerken de hüzünlü bakıyordu.

Ben tüm bunları düşünürken konu birden yaşlı hanım-
dan, o adam dedikleri kişiye yönelmişti. “Hatırlıyorum o
adamı,” dedi koltuk. “Üzerime uzanıp öğlen uykularına da-
lardı.”

Masa duygulandı. “O gittiğinden beri perdeler pek açıl-
maz. Sanki onunla güneş de bir yerlere kaçtı.”

Salondaki yemek masasının üstünde bir kristal şekerlik
duruyordu. Şekerlikten öğrendiğime göre içindekiler akide
şekeriydi. Yaşlı kadın sabah kahvesini içerken hep oradan
ağızına bir şeker atarmış. Şimdi isim koyma sırası bendeydi.
Ben de ona Bayan Akide Şekeri demeye karar verdim.

Bayan Akide Şekeri çok düşünceliydi. Biz kedilerin ne
kadar oyun düşkünü olduğunu bildiğinden bir süre bana
evde oyuncak arayıp durdu. Çekmeceleri açıp, “Bu? Yok, ol-
maz. Bu da...” dedi ve sonunda eski bir saç fırçasında karar
kıldı. Ben ne mi yaptım? Sırtımı dikleştirip bir süre fırça-
ya baktım. Ardından üzerine hoplayıp onu dişledim, sonra
kaçıp gizlendim. Ardından yavaşça yaklaşip pati attım.

Şömine, “Hey dostum, o bir saç fırçası,” dedi öksürük-
lü sesiyle. “Senin düşmanın değil. Yeter kendini paralayıp
durduğun.”

“Biliyorum ama içgüdülerime engel olamıyorum.”

Fırça ara ara gözüme bir fare gibi gözüküyordu. Kılarını
çiğnedim, tutup iki patimle sımsıkı sarıldım, derken uyu-
yakalmışım.

Koray Avcı akman

DOKUZ EVİN KEDİSİ

RESİMLEYEN: Elif Sakallı

Gezgin, özgür ruhlu, kıpır kıpır bir kedi. Onunla birlikte çatılara tırmanacak, sokaklar boyu koşturacak, denizlere açılacak ve pek çok eve girip çıkarak birbirinden ilginç hayat hikâyelerine tanık olacaksınız.

Dokuz Evin Kedisi, bir kedinin zarif adımlarının peşinde, mutluluk, yaşlılık, zaman, alışkanlık, göç, kayıp gibi kavramlar üzerine düşündürürken hem gülümseten hem hüzünlendiren bir roman.

tudem.com

f t i y l tudemyayingrubu

ISBN: 978-605-285-649-9

9 786052 856499